The section of Parashat Parah.	פָּרִישַׁת פָּרָה
Rashi, of blessed memory, explained that in Parashat Vayakhel, the warning regarding Shabbat was placed before the command regarding the work of the Mishkan to indicate that it does not override Shabbat.	פָּרִשׁת וַיַּקְהֵּל אַזְהָרַת שַׁבָּת לְצִוּוּי מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן לוֹמֵר שֶׁאֵינוֹ דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת.
The Rav began his discourse in Parashat Pekudei with the verse, "And they brought the Mishkan to Moshe," and he enumerated and continued listing all the components of the Mishkan and its vessels.	פָּתַח הָרַב בְּפָרָשַׁת פְּקוּדֵי ״וַיָּבִיאוּ אֶת הַמִּשְׁכֵּן אֶל מֹשֶׁה״ וּמוֹנֶה וְהוֹלֵךְ כָּל מַחְבֶּרָת הַמִּשְׁכָּן וּכֵלָיוּ.
Rashi, of blessed memory, explained that they brought it to Moshe because they were unable to erect it.	וּפָרַשׁ״י זַ״ל שֶׁהַבִּיאוּ לְמֹשֶׁה עַל שֶׁלֹּא הָיוּ יְכוֹלִים לָהַקִּימוֹ.
Regarding the verse, "And the Mishkan was erected," Rashi, of blessed memory, explained that it was erected on its own.	וּפָסוּק ״הוּקַם הַמִּשְׁכָּן״ שֶׁפָּרַשׁ״י זַ״ל מֵאֵלָיו.
The matter relates to the teaching of the Zohar on the verse, "And Moshe was unable to enter the Tent of Meeting because the cloud rested upon it."	וְהָעִנְיָן הוּא מַאֲמֵר הַזּהַר עַל ״וְלֹא יָכֹל מֹשֶׁה לָבוֹא אֶל אֹהֶל מוֹעֵד כִּי שָׁכַן עָלָיו הָעָנָן״.
The Zohar explains that this is analogous to the adornment of a bride, and it is not customary to stand there at the time she is being adorned.	וּפֵירֵשׁ הַזּהַר שָׁהוּא עִנְיַן קּשׁוּטֵי כַּלָּה וְאֵין דֶּרֶדְּ לַעֲמוֹד שָׁם בְּשָׁעָה שֶׁמִּתְקַשֶּׁטֶת.
This is the hidden wisdom of the Torah and the secrets of the Torah, for all their words are like fiery coals clothed in physicality to make it accessible for the ear to understand and comprehend the depths of these secrets.	הָנֵּה הוּא סִתְרֵי תּוֹרָה וּרָזִין דְּאוֹרַיִיתָא שֶׁכָּל דִּבְרֵיהֶם כְּגַחֲלֵי אֵשׁ הַמְּלוּבָּשִׁים בְּגַשְׁמִיוּת לְשַׁבֵּר אֶת הָאֹזֶן לְהָבִין וּלְהַשְׂכִּיל עַמְלֵי סוֹדוֹתֵיהֶם.
Behold, this is the secret of secrets, the most hidden and concealed within the mystery of Hashem.	הָנָּה הוּא רָזָא דְּרָזִין הַנִּסְתָּר וְנֶעְלָם יוֹתֵר בְּסוֹד ה'.
And behold, regarding the two seemingly contradictory verses—"Take from among you an offering" and "From every generous-hearted person"—the Zohar explains that initially, even the Erev Rav had a portion in the Mishkan. Therefore, the verse specifically states, "Take from among you."	וְהָנֵּה עַל שְׁנֵי כוּכִים הַמַּכְחִישִׁין זֶה אֶת זֶה שֶׁהֵם ״קְחוּ מֵאִתְּכֶם תְּרוּמָה״ וּ״מִכָּל נְדִיב לֵב״ שֶׁפֵּירֵשׁ הַזּהַר שֶׁבַּתְּחִלָּה הָיָה גַּם לָעַרָב רַב חֵלֶק בַּמִּשְׁכָּן לָכֵן בָּא הַפָּסוּק ״קְחוּ מֵאִתְּכֶם״ דַּיִּקָא
The matter corresponds to two statements in the Talmud: one teaching that learning "not for its own sake" eventually leads to learning "for its own sake,"	הָעִנְיָן הוּא שָׁנֵי מַאֲמֶרֵי הַשַּׁ"ס שֶׁהֵם לִלְמוֹד שֶׁלֹּא לִשְׁמָה שֶׁמִּתוֹךְ כָּךְ בָּא לִידֵי לִשְׁמָה.
and another statement that contradicts this, saying that for one who learns "not for its own sake," it would have been better if his placenta had turned over upon his face.	וּמַאָמָר הַסּוֹתֵר עַל הַלּוֹמֵד שֶׁלֹּא לִשְׁמָה, נוֹחַ לוֹ שֶׁנֶּהֶפְּכָּה שָׁלְיָתוֹ עַל פָּנָיוּ.

And it has already been explained that this refers specifically to one who learns "not for its own sake" with no intention other than that alone.	וּכְבָר פֵּירֵשׁ שֶׁהוּא הַשֶּׁלֹּא לִשְׁמָה לְבַד שָׁאֵין כַּוָנָתוֹ אֶלָּא לָזָה.
However, one who seeks to direct himself towards "for its own sake" but has not yet reached it—through learning "not for its own sake," he will come to learn "for its own sake."	מַה שָׁאֵין כֵּן מִי שֶׁרוֹצֶה לְכַוֵּן אֶת עַצְמוֹ לִשְׁמָה וְעַדַיִן לֹא הָגִּיעַ אֵלֶיהָ, מִתּוֹךְ שֶׁלֹא לִשְׁמָה בָּא לִידֵי לִשְׁמָה.
This is what King Shlomo meant when he said about Parashat Parah, "I said, I will become wise, but it is far from me," for the matter is dependent on faith.	שֶׁהוּא מַאֲמֶר שֶׁדָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם עַל פָּרָשַׁת פָּרָה ״אָמַרְתִּי אֶחְכָּמָה וְהִיא רְחוֹקָה מִמֶּנִּי״ כִּי בָּאֱמוּנָה תַּלְיָא מִלְתָּא.
And likewise, the statement of King David: "I considered my ways, and I returned my feet to Your testimonies," has already been explained.	וְכֵן מַאֲמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשָּׁלוֹם ״חָשַׁבְתִּי דְרָכָי וָאָשִׁיבָה רַגְלַי אָל צֵדֹתֶיךְּ״ שֶׁכְּבָר פַּירֵשׁ.
For it is well known that the body is coarse matter and does not naturally conform to the obligations of the intellect.	לָהְיוֹת יָדוּעַ שֶׁהַגּוּף הוּא חוֹמֶר עָכוּר וְאֵינוֹ מַסְכִּים לַצְשׁוֹת כְּהִתְחַיְּבוּת הַשֵּׂכֶל.
But only through the enticements that affect the body, such as fear of punishment, the reward of the World to Come, or the satisfaction and pleasure one feels in their service and love of Hashem.	פָּי אָם עַל יְדֵי פָּתּוּיֵי מַשָּׂיגֵי הַגּוּף, שֶׁהֵם יִרְאַת עוֹנֶשׁ אוֹ שְׂכֵר עוֹלֶם הַבָּא, אוֹ נַחַת רוּחַ וְתַּעֲנוּג שֶׁמַרְגִּישׁ בַּצְבוֹדָתוֹ וְאַהָּבָתוֹ אֶת ה'.
And in truth, no comprehension can grasp or attain the true attachment to the Infinite One through any intellect,	וּבֶאֱמֶת, שֶׁאֵין שׁוּם הַשָּׂגָה מֵשֶּׁגֶת וְתוֹפֶסֶת הַדְּבֵקוּת הָאֲמִתִּי בְּאֵין סוֹף בְּשׁוּם שֵׂכֶל,
All the more so with feeling and delight	פּל שֶׁכֵּן בְּהַרְגָּשָׁה וְתַּעֲנוּג
Thus, it is understood that every sensation of fear, love, pleasure in attachment, and all human experiences are false,	מְמֵילָא מוּבָן שֶׁכָּל הַרְגָּשַׁת הַיּרְאָה אוֹ הָאַהְבָה, אוֹ תַּעֲנוּג הַדְּבֵקוּת, וְהַרְגָּשַׁת עִנְיְנֵי כָּל אָדָם—כּוֹזֵב.
for "Hashem is not in the noise."	"'י ״לאׁ בָּרְעָשׁ ה'.
However, the true attachment, beyond what is felt, is that which is not grasped in any perception.	אֲבָל הַדְּבֵקוּת הָאֲמִתִּי אַחַר הַמּוּרְגָּשׁ הוּא הַשֶּׁאֵינוֹ מוּרְגָשׁ בְּשׁוּם תְּפִיסָה.
And the proof: "For no man shall see Me and live."	וָהָרְאָיָה: ״פִּי לֹא יִרְאַנִי הָאָדָם וָחָי״.
Only through faith, without any sensation, can one attain it, which is the concept of nullification of existence.	פִּי אָם עַל יְדֵי הָאֱמוּנָה בְּלִי שׁוּם הַרְגָּשָׁה, שֶׁהוּא עִנְיַן בִּטוּל הַמְּצִיאוּת.
It is impossible to grasp it independently,	שָׁאִי אֶפְשָׁר לַעֲמוֹד עָלָיו בְּעַצְמוֹ,
let alone to understand and explain it to others.	בַּל וָחֹמֶר לְהָבִין וּלְהַשְּׂכִּיל לְאַחֵרִים.
This is called "for its own sake" (lishmah) for every person, according to their level.	הוא הַנְּקְרָא "לִשְׁמָה" שֶׁל כָּל אָדָם לְפוּם דַּרְגָּא דִּילֵיה.
But it is impossible to reach it except through the enticements of the body,	אָבָל אִי אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ אֵלֶיהָ כִּי אָם עַל יְדֵי פִּתּוּיֵי הַגּוּף,

	<u> </u>
combined with an initial intent "not for its own sake," which consists of fear, love, and pleasure.	עִם שֶׁלֹּא לִשְׁמָה תְּחָלָּה, שֶׁהוּא הַיּרְאָה וְהָאַהַבָּה וְהַתַּעֲנוּג.
Which are also impossible to manifest except through faith in	אֲשֶׁר בִּלְתִּי אֶפְשֶׁרוּתָם לַחֹל גַּם כֵּן כִּי אָם עַל יְדֵי
reward and punishment and other matters.	ָהָאֱמוּנָה בִּשְׂכָּר וְעוֹנֶשׁ וּשְׁאָרִי עִנְיָנִים.
And through this faith, one reaches a higher level, as mentioned.	ןעַל יָדֵי אֱמוּנָה זוֹ מַגִּיעַ לְמַעְלָה הֵימֶנָּה כְּנִזְכָּר.
And this is [the meaning of] "I considered my ways"—at first, he considers the ways of the body and its enticements.	וָזָהוּ ״חָשַׁבְתִּי דְרָכָי״—תְּחָלָּה חָשַׁב דַּרְכֵי הַגּוּף וּפִּתּוּיָיו.
And afterwards, "I returned my feet," which refers to faith, called "feet."	וְאַחַר כָּךְ ״וָאָשִׁיבָה רַגְלַי״, שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה הַנַּקְרֵאת "רָגֶל"
"To Your testimonies"—this refers to "for its own sake" (lishmah),	אָל עַדוֹתָיךִ״—שָׁהוּא הַלִּשְׁמָה, עַדוּת אֱמֶת בְּלִי שׁוּם"
true testimony without any mixture of foreignness or falsehood.	עִירוּב זָרוּת וְשֶׁקֶר.
And "testimony" (עדי) is also an expression of adornment (עדי) and an expression of connection, as in the combination of the letters of "knowledge" (דעות), which represents consciousness and attachment.	וְכֵן ״עֵדוּת״ הוּא לָשׁוֹן קִשׁוּט ״עֲדִי״, וְלָשׁוֹן חִבּוּר אוֹתִיּוֹת ״דֵּעוֹת״, שֶׁהוּא הַדַּעַת וְהַדְּבֵקוּת.
And this is [the meaning of] "Better one hour of repentance and good deeds in this world than the entire life of the World to Come,"	וְזֶהוּ ״יָפָה שָׁעָה אַחַת בִּתְשׁוּכָה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים בָּעוֹלָם הָזֶּה מִכָּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא״,
for all the life of the World to Come consists of awesome perceptions and the immense pleasure derived from them.	שֶׁכֶּל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא הֵם הַכֹּל הַשָּׂגוֹת נוֹרָאוֹת וְעוֹצֶם הַתַּצְנוּג מֵהֶם.
However, the one hour in this world attained through repentance and good deeds is above all possible perceptions,	וְהָנֵּה הַשָּׁעָה אַחַת שֶׁמַשִּׂיג בָּעוֹלָם הַזָּה בִּתְשׁוּבָה וּמַצְשִׂים טוֹבִים, הִיא לְמַעְלָה מִכָּל אֶפְשָׁרוּת הַהַשָּׂגוֹת,
which is the aforementioned faith in the nullification of all one's sensations and perceptions, beyond all attainable understanding.	שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה הַנִּזְכֶּרֶת לְעֵיל, בְּבִטוּל מְצִיאוּת כָּל הַרְגָּשׁוֹתָיו וּתְפִיסָתוֹ, אַחַר כִּלוּי כָּל אֶפְשָׁרוּת הַהַשָּׂגָה.
And the attachment and pleasure that is possible cling to this faith.	וְהַדְּבֵקוּת וְהַתַּעֲנוּג הָאֶפְשָׁרִי מִתְדַּבֵּק בָּאֱמוּנָה זוֹ.
But the truth is that it is impossible to reach this faith and attachment except after exhausting all possible attainments in fear, love, and perceived attachment.	אֲבָל הָאֱמֶת הַנֵּה הוּא שֶׁאִי אֶפְשֶׁר לְהַגִּיעַ לָאֱמוּנָה וְהַדְּבֵקוּת הַזּוֹ כִּי אִם אַחֲרֵי כִּלוּי תְּחִלָּה כָּל עִנְיְנֵי אֶפְשָׁרוּת הַהַשָּׂגוֹת בְּיִרְאָה וְאַהַבָה וּדְבֵקוּת הַמּוּשָּׂגִים.
And this is the preparation and the throne for that which is beyond comprehension, which comes afterward and is the essence.	וְזֶהוּ הַבְּנָה וְכִסֵּא לְשֶׁאֵינוֹ מוּשָּׂג שֶׁאַחַר זָה, שֶׁהוּא הָעִיקָּר.
And this is the concept of the Parah [Adumah], which defiles the pure and purifies the impure.	ן זֶהוּ עִנְיַן פָּרָה, שֶׁמְּטַמֵּא אֶת הַטְּהוֹרִים וְעוֹסְקֶיהָ וּמְטַהֵּר אֶת הַטְּמֵאִים.
This corresponds to faith in reward and punishment, and their attainment through love and fear, which is the beginning of "those called holy."	שֶׁהוּא עִנְיַן הָאֱמוּנָה בִּשְׂכָּר וְעוֹנֶשׁ וּהַשָּׂגָתָם בְּאַהְבָה וּירְאָה, שֶׁהִיא מְּחָלָּה לְמְקָרָאֵי קֹדֶשׁ.

ַן וָזָהוּ ״הַשַּׁעַר לַה״, וְאִי אֶפְשָׁר בִּלְתָּה.
וּבִלְבַד שֶׁלֹּא יִשָּׁאֵר כֵּן לְעוֹלָם בָּהֶם יַעֲבוֹד, כִּי אִם בְּדְבֵקוּת שֶׁאֵינוֹ מוּשָׂג.
ןְהוּא פֵּרוּשׁ ״שֶׁמְטַמֵּא אֶת הַטְּהוֹרִים״, הָעוֹמְדִים בְּמַדְרֵגָה זוֹ, ״וּמְטַהֵר אֶת הַטְּמֵאִים״, הַמַּתְחִילִים עַל יָדָה, שֶׁהִיא בָּתַח הַשַּׁעַר.
ְוְהוּא עִנְיַן מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁלֹא הָיְתָה אֶפְשָׁרוּת הֲקָמָתוֹ כִּי אָם עַל יְדֵי מֹשֶׁה.
שֶׁהוּא הָיָה הַדַּעַת, שֶׁהוּא הַחִבּוּר וְהַדְּבֵקוּת שֶׁל כְּלָל יִשְׂרָאֵל.
וְהַנֵּה תְּחָלֶּה נְדָבוֹת הַמִּשְׁכֶּן הָיָה מִכֶּל נְדִיב לְבּוֹ, אֲפִלּוּ מֵצֵרֶב רַב, שֶׁהוּא תִּקְרוֹכֶת זָרוּת הַרְבֵּה.
וְאַחַר כָּךְ מִיִשְׂרָאֵל לְבַד, שֶׁהוּא הַזַּכּוּת הַיְּתֵרָה וְהַטְּהוֹרָה, כְּמַאֲמֵר ״קְחוּ מֵאָתְּכָם״ דַּיְקָא.
שָׁהַרֵי הַמִּשְׁכָּן שֶׁהָיָה מְרוּמָז בְּכָל צוּרַת מְלָאכוֹתָיו וּכֵלִיו וַצְמוּדָיו וַאֲדָנִיו לְכָל הִשְׁתַּלְשְׁלוּת הָעוֹלָמוֹת מִתְּחַלַּת הַמַּחֲשָׁבָה עַד סוֹף הַמַּצְשֶׂה.
לְהִיוֹת שָׁכִינָה בַּתַּחְתוֹנִים כְּמַאֲמֵר ״וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכָם״.
וְכֵן בְּכֶל אָדָם, וְהַמִּשְׁכָּן הוּא הַמְחַבֵּר סוֹף הַמַּעֲשֶׂה עִם הָחִלַּת הַמַּחֲשָׁבָה.
וּבַלְתִּי אֶפְשֶׁרוּת הַזַּכּוּת וְהַטָּהֶרָה כִּי אָם מְעַט מְעַט וּזְעֵיר זְעֵיר,
שָׁהוּא עִנְיַן לִכְתּוֹ מֵעוֹלָם לְעוֹלָם דֶּרֶךְ הִשְּׁתַּלְשְׁלוּת הָעוֹלְמוֹת.
אָבָל בָּצֵמֶת, לֹא זוֹ הַדָּרֶךְ מְטַהַרָתוֹ לִהְיוֹת תַּכְלִיתִי,
שֶׁהָרֵי הַתַּכְלִית הוּא הַלִּשְׁמָה, וְשֶׁאֵינוֹ מוּשָׂג הוּא עִיקָּר הָעֲמִידָה הַמַּעֲמִיד וּמְקִים אֶת הַכּּלֹ.
לָכֵן לֹא הָיְתָה בִּלְתִּי אֶפְשָׁרוּת הַהְקָמֶה כִּי אָם עַל יְדֵי משֶׁה,

who was above the entire people, as it is said, "Did I conceive this people?"—as Moshe said, "For You say to me, 'Carry them in your bosom as a nurse carries a suckling child.'"	שֶׁהָיָה גָּבוֹהַ מִכָּל הָעָם, כְּמַאֲמֵר ״הָאָנֹכִי הָרִיתִי אֶת כָּל הָעָם הַזָּה?״, שֶׁאָמֵר מֹשֶׁה: ״כִּי תֹאמֵר אֵלַי, שָׂאֵהוּ בָּחֵיקֶךְ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא הָאֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק״.
All of Israel, with all their refinement, even though they were a "generation of knowledge," were like an infant and suckling in the eyes of Moshe, who does not cleanse its filth.	שֶׁהָיוּ כָּל יִשְׂרָאֵל עִם כָּל עִנְיְנֵי הִזַּכְּכוּתָם, שֶׁהָיוּ דּוֹר דֵּעָה, כְּעוֹלָל וְיוֹנֵק בְּעֵינֵי משֶׁה שֶׁלֹא רוֹחֵץ מִצֹּאָתוֹ.
For such is the nature of all that is "not for its own sake" (shelo lishmah).	פִי כֵּן דֶּרֶךְ כָּל הַשֶּׁלֹא לִשְׁמָה.
The primary establishment of the Mishkan was through Moshe, who elevated, connected, and established all its work within all of Israel.	וְעִיקֵּר הָקָמַת הַמִּשְׁבָּן הָיָה עַל יְדֵי מֹשֶׁה, שֶׁהֶעֱלָה וְחִבֵּר וְהַקִּים אֶת כָּל מְלֶאכֶת הַמִּשְׁבָּן בְּתוֹךְּ כָּל יִשְׂרָאֵל.
This represents the Divine Presence within all of Israel.	שֶׁהוּא הַשְּׁכִינָה שֶׁבְּתוֹךְ כָּל יִשְׂרָאֵל.
Each and every one of them experienced elevation through Moshe, who was the Da'at (knowledge) and the attachment beyond comprehension.	וְכָל אָחָד וְאָחָד מֵהֶם, תִּקוּמָה הָיְתָה לוֹ עַל יְדֵי מֹשֶׁה, שָׁהוּא הַדַּעַת וְהַדְּבֵקוּת שֶׁאֵינוֹ מוּשָׂג אָצְלוֹ:
Likewise, Shabbat is the elevation of all worlds, including all attributes and perceived attachment,	ְוְכֵן עִנְיַן שַׁבָּת, הוּא עִנְיַן עֲלִיַּת כָּל הָעוֹלְמוֹת, שֶׁהוּא כָּל הַמִּדּוֹת וְהַדְּבֵקוּת הַמּוּשֶּׂגֶת,
which correspond to the six days of creation.	ָשֶׁהֶם שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה.
And on the seventh day, "He rested"—this is the attachment beyond comprehension that elevates all.	וּבֵיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת כוּ׳, הוּא הַדְּבֵקוּת שֶׁאֵינוֹ מוּשֶּׂג, הַמַּצְלֶה אֶת הַכּּל
And if one were to say, "Why should I begin with shelo lishmah—represented by the six days of creation and the work of the Mishkan, which parallels the Parah Adumah that defiles those who engage in it?	וְאָם יֹאמֵר הָאוֹמֵר: לָמָה לִי לְהַתְחִיל בִּשְׁלוֹ לִשְׁמָה, שֶׁהֵם שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּצֲשֶׂה, שֶׁהֵם מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא מַצֲשֵׂה ?פָּרָה הַמְטַמֵּא אֶת עוֹסָקִיו
For the ultimate goal is to be purified even from this—why should I engage in it at all?"	ישֶׁהַרֵי הָעִיקֶּר לְהִטָּהֵר גַּם מְגָּה—לָמָּה לִי לֶאֱחֹז בָּזָה?
This is why our Sages, as explained by Rashi, taught that the juxtaposition of Shabbat to the work of the Mishkan indicates that the work of the Mishkan, which is the beginning of purification, does not override Shabbat, which is the essence of purification.	הוא שֶׁאָמְרוּ רַבּּוֹתֵינוּ זִכְרוֹנָם לְבָרָכָה, כְּמוֹ שֶׁמְבֹאָר בְּפֵירוּשׁ רַשִׁ"י זַ"ל, שֶׁסְּמִיכַת שַׁבָּת לְמְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן מוֹרָה שָׁאֵין מְלָאכֶת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהִיא הַתְּחִלָּה לְהִטָּהַרָה, דּוֹחָה אֶת הַשַּׁבָּת, שֶׁהִיא עִיקַר הַטְּהָרָה.
For great preparation is necessary at the beginning, and on the contrary, it is what brings one to the essence—it is the entranceway, and it is impossible without it.	פִּי הַפְּנָה דְּרַבָּה הִיא הַמְּחַלָּה, וַאֲדָּרַבָּה, הִיא הַמֵּבִיאָה אֶל הָעִיקָּר, וְהִיא פֶּתַח הַכְּנִיסָה, וְאִי אָפְשָׁר בִּּלְתָּה.
And this is why it does not override Shabbat—rather, it facilitates Shabbat, as explained in "I considered my ways" above.	ְוֶזֶהוּ שֶׁאֵינָהּ דּוֹחָה שַׁבָּת, כִּי אִם אֲדָרַבָּה, מוֹעִילָה לְשַׁבָּת, בְּמַאֲמָר ״חָשַׁבְתִּי דְּרָכִי״ הַנִּזְכָּר.

And this is what our Sages taught regarding the early pious ones who would wait three hours before each prayer, reaching a state of	וְזֶהוּ עִנְיַן מַאֲמֵר רַבּוֹתֵינוּ זִכְרוֹנֶם לִבְרַכָה בַּחֲסִידִים הָראשׁוֹנִים, שֶׁהָיוּ שׁוֹהִים שָׁלוֹשׁ שָׁעוֹת בְּכֶל תְּפַלָּה,
attachment to faith and nullification of existence, as mentioned	שֶׁהָיוּ מַגִּיעִים לְדְבֵקוּת הָאֱמוּנָה וּבִּטוּל הַמְּצִיאוּת, כְּנִזְכָּר 🖞
above.	לְצֵילְ.
This totaled nine hours each day.	ט׳ שָׁעוֹת בְּכָל יוֹם.
And this is what the Talmud asks: "When did they study Torah or perform their work?"	ן װָהוּ שְׁאֵלַת הַגְּמָרָא: ״תוֹרָתָן אוֹ מְלַאכְתָּן מָתַי נַּצְשִׂית?״
The meaning of the question pertains to their attributes, which are called "work" and the "six days of action"—which bring one to this attachment.	וְהַפֵּרוּשׁ: שְׁאֵלָתָם עַל מִדּוֹתֵיהֶם, הַנָּקְרָאוֹת בְּשֵׁם "מְלָאכָה" וְ"שֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה", הַמְּבִיאִים לִּדְבֵקוּת זוֹ.
When did they accomplish this, given that they stood in this attachment for nine hours each day, as explained in the writings. See there.	מָתֵי נַּצְשִׂית, שֶהָרֵי ט׳ שֶׁעוֹת הָיוּ עוֹמְדִים בְּדְבֵקוּת זוֹ, כַּמְבוֹאָר בַּכְּתָבִים. ע"ש